

12 / AGOSTO DO 2004 - NÚMERO 527

rdL REVISTA
DAS
LETRAS

Coordinación: A.R. López e Soedade Nola.
Deseño: Signum. Maquetación, Antón Lopo. Fotografía: Chico Mirás. Correo: mare@galicia-hoxa.com

MÍSTER LÓPEZ & FRIENDS. Antón Riveiro Coello

A conquista da palabra

A cada volta, a escrita asústalle máis aínda que, nos últimos anos, estase a converter na acción central da súa vida. “Por iso gusto cada vez máis da postura romántica de vida marxinal e solitaria, que, por outra banda, é unha actitude certamente práctica”, confesa Antón Riveiro Coello (Xinzo de Limia, 1964): un dos narradores máis premiados e destacados das letras deste país para quen a escrita é “aventura”: “aventura –asegura– por esa xeografía sen límites do papel en branco que conquistamos coas palabras”. Autor de obras como ‘Animalia’ (2000), ‘As rulas de Bakunin’ (2000) ou ‘A esfínxe de Amaranto’ (2003), Riveiro Coello volve ao estraño e o insólito da experiencia cotiá, ao magma da intriga e o enigma, na indagación do seu propio ser. Porque, como asegura, se “Foucault dixo que se escribe para ser aquilo que un non é, eu escribo para saber qué é o que son”.

“Escribir é unha loita íntima, e cecais estéril, co tempo, pero que lle dá á realidade unha fermosa intensidade”. “Aínda que os escritores somos pombas mensaxeiras doutros escritores, temos que ter a vontade de inventar unha linguaxe propia, un idioma particular”. “A miña escrita sempre está apegada á terra que habito”. “O escritor ten que ser esencialmente rebelde”. “A memoria do escritor sempre é literaria. O tempo converte o pasado en material narrativo”. “Escribir é unha das mellores maneiras de perder o tempo ou, polo menos, das máis sensatas”. “Poida que estean inventados todos os temas, pero os xeitos de os contar son inesgotables”.

Mister López & Friend

Deep Purple será a primeira gran banda de rock que actúe na China en 55 anos, si, así reza un xornal a comezos do século XXI. Algo insólito, non só porque o Ministerio de Cultura chinés abra a man a esa contaminación espiritual que sempre lle supuxo o rock, senón tamén porque, na fotografía da noticia, un Ian Gillian con certa idade xa para andar nestas festas multitudinarias, empoleira un micrófono inalámbrico e mira de esguello para o guitarrista Steve Morse, único membro que non participou para no inesquecible *Made in Japan* e que substituíu ao meu ídolo daquela: Ritchie Blackmore. Trinta anos despois daquel disco mítico, acudían á China e este feito invocou na miña memoria un dos días máis emocionantes da miña vida.

Cando vin a fotografía, case anacrónica, preguntéime se o cantante aínda tería a mesma potencia na voz e se se lembraría de mister López e mais do seu amigo. Sen esquecer que pasaran moitos anos, puiden imaxinar un rapaz chinés de quince anos, impaciente e estremecido diante da posibilidade de presenciar un concerto do seu grupo favorito. Foime doado este pensamento porque eu tamén lera, había moitos anos, a nova de que Deep Purple ía actuar en España, máis concretamente no estadio Vicente Calderón, e lembro un arreguizo a me percorrer o corpo coa pegada dun lóstrego, sobre todo, logo de saber que o meu ídolo viría cos demais membros da banda. Naquel intre, mentres admiraba as fotos a toda cor da revista musical, dera en soñar que eu xa non era un adolescente e podería ir ao estadio madrileño coa miña cazadora de coiro e as chapas alusivas. Soñárao con tanta forza que axiña pasei da imaxinación ao desexo firme. E aínda consciente da súa imposibilidade, comezara a tecer a estratexia da que remataría por ser unha das máis arriesgadas aventuras para un rapaz de quince anos, que non só enganou aos seus pais senón tamén á férrea estrutura do internado salesiano. O certo é que o meu valor e a casualidade dunha excursión aos montes leoneses, organizada polos curas, favoreceron o meu plan: os salesianos creron que esa fin de semana eu estaba na casa cos meus pais e estes xurarían de contado, cos ollos pechos, que eu andaba por León, en me-

dio de carballeiras, endereitando a vocación relixiosa e recibindo clases prácticas de ciencias naturais. O que endexamais pensei é que chegase a estar tan preto del, ese semideus no que tanto me inspiraba: Ritchie Blackmore, si, nada menos, o músico que eu aspiraba a ser e que se convertera na miña vocación máis devota e, asemade, máis frustrada, porque eu non me conformaba con ser simplemente un famoso guitarrista de rock senón que o meu soño tiña miras de rozar a arte deste artista de Londres. Nunca devecín por algo con semellante paixón, e non minto se digo que hoxe o Nobel de literatura non tería para min tanta valencia como ter acadado, daquela, o dominio deste músico, que facía que a guitarra nas súas mans fose, ademais dun instrumento musical, unha expresión poética. E se ben o intentei cunha teima conmovedora naquela vella guitarra que tiña a ponte aberta e, polo tanto, as cordas demasiado afastadas dos trastes –o que facía da pulsación un doloroso e sangrento acto de encallamento–, apenas logrei un arremedo patético de *Child in Time* ou *Mistread*. Pensei, de primeiras, que era cousa da guitarra, mais cando tiveron nas miñas mans unha eléctrica, imitación Stratocaster, souben que non era cuestión de práctica nin de aprendizaxe senón de talento, esa sorte de técnica e visión que se impón sobre o destino e a vontade dalgunhas persoas.

Como digo, a aventura madrileña coincidiu cos meus quince anos, que foi cando os nosos pais nos avalaron no empréstito que os catro membros subscribimos co banco para fundar o grupo de rock; fundar é aquí unha palabra excesiva que conviría mudar por montar, se me ateuño ao aspecto físico que tiñan os nosos concertos, nos que traballabamos a oito, antes, durante e despois dos mesmos. Non se me esquece a ilusión coa que carretabamos até os topes aquel vello Land Rover no que ían os bafles, a mesa de son e a marfallada de cables que logo nos víamos negros para desenredar.

As actuacións adoitaban ser en discotecas –non queríamos facelo ao aire libre para non exhibir a carencia de vatios do equipo– e o repertorio era do máis variado, e ía dende cancións propias, en cu-

xas letras cecais xa se agachase a miña vocación literaria, até versións de Santana, Scorpions, Police e, como non podía ser doutro xeito, Deep Purple. Tamén incluíamos o Ayatola de Sinistro Total, que causaba certo furor entre os nosos incondicionais— na súa meirande parte familiares e amigos pouco esixentes, con orella máis que ouvido— e que sempre a tocamos, agás o día da nosa presentación en sociedade, porque a esa actuación acudiron, amais das autoridades municipais, os nosos pais, e Roberto, o batería, negouse en redondo diante do respecto espavorecido que lle tiña ao seu pai. Lémbrolo lívido, suorento, coas baquetas recoilidas entre as pernas, nunha actitude caprichosa, murmurando, entre a metralha dos aplausos veciños, a súa negativa a estrear unha canción que lle faría rincar os dentes ao seu pai por mor da carga pornógrafa da letra. E, en efecto, o Ayatola no me toques la pirola do grupo vigués caeu ese día do repertorio e, malia que as outras cancións eran moito máis ruidosas e talvez con letras máis obscenas, non había perigo de inmoralidade porque as cantabamos nunha especie de idioma inventado que aspiraba a se parecer ao inglés. Os músicos tiñamos todos o francés como lingua estranxeira no Instituto, e xa nos levaba o seu tempo aprender a música para detérmonos en miudezas memorísticas coas que calcar as cancións. Para ser sincero hei dicir que certo aire anglosaxón si se deixaba notar nas letras porque, cando o auditorio non tiña coñecementos de inglés, o noso idioma apócrifo campaba ás súas anchas, como o fixo en contadas ocasións con algunhas mozas ás que eu, aproveitando que a lingua francesa se privilexiaba nos colexios da provincia, lles cantaba impunemente, cunha especie de vómito bretón, pezas orixinais de Eric Clapton ou Mark Knoffler. Se me escoitan os xenios...

Quen si sabía inglés, como despois me demostrou en Madrid, era un ser memorable que repetía COU por terceira ou cuarta vez, ao que todos coñeciamos por Mister López e que, ademais do idioma, manexaba máis cartos que os propios profesores. Nacera nun barrio de Londres, onde os seus pais, emigrantes dunha aldea da raia, montaran toda unha rede de lavanderías que seguían dando tantos beneficios que lles puñan a volta cara. Así, Mister López, que só destacaba nunha materia, gozaba de luxos inalcanzables para o resto dos mortais do internado. O que máis lle envenxaba, daquela, era o equipo de música estereofónico que os curas lle deixaran instalar no cuarto, e envexábase porque todas as noites, cando aos demais nos esmagaban co tedio musical de Paul Mauriat, el enchufaba os seus auriculares dourados e puña os discos de vinilo do noso admirado guitarrista. Por un compañeiro, soubera que Mister López gustaba de Uriah Heep e Deep Purple, e, non tanto para o facer partícipe das nosas coincidencias como para conseguir que me gravase algún dos seus discos, decidín unha achega que sería clave para a miña futura viaxe e o posterior encontro co meu ídolo.

Foi nun recreo. Crucei o patio coa guitarra ás costas e busqueino coa ollada. Estaba el, coma sempre, afastado dos demais, coa ollada perdida no río. Tiña as costas apoiadas no valado do campo de fútbol e fumaba cunha adulta desenvoltura.

Quedei a uns quince metros del, que nin sabía da miña existencia no colexio, e desenvaiñei a guitarra para tocar Smoke on the water.

O efecto foi rápido. Mister López mirou para min de esguello, cun tímido aire de sorpresa, e deu en camiñar cara a min. Coa súa proximidade, eu apertaba as cordas para acadar un mellor son e celebraba interiormente a miña estratexia, mais, cando fun quen de o mirar, percibín por tras dos seus beizos algo que quería ser un sorriso. Logo dun aceno de aprobación, acompañado dunha expresión en inglés, insinuou que, se lle daba unhas caladas ao seu cigarro, remataría bordando a canción. Eu, que nunca fora quen de tragar o fume daqueles Sombra que prendía diante das rapazas, intuí que a el non podía enganalo e, como desexaba facerme coa súa amizade, aceptei a oferta cómplice dese cigarro cónico e atrevínme a tragar o fume. Tragar, tragar, non é a palabra, porque case rebento por dentro coas caladas que fixeron nacer en min unha tose tan dramática como a que adoitaba atacar ao avó Fero cando arrefriaba. A miña candidez de inexperto provocou en Mister López un enorme sorriso, sen comparanza coa ledicia eufórica que se desatou dentro de min cando dei en sentir os efectos demoleedores do primeiro porro da miña vida. Latei a clases e sentín cómo Ritchie Blackmore se me metía no corpo de tal xeito que a mediodía entrei no comedor do colexio e, cunha perfección dixital, calquei Child in Time. Acto seguido, trouxe toda a comida—tampouco era ningún mérito que o estómago rexeitase aquelas lentellas acedías que nos daban no colexio—, e durmín na clase de Física e Química.

A severidade do castigo dunha semana sen recreo compensouno o premio da amizade de Mister López, que me gravou o Made In Japan de Deep Purple e tomou en serio a proposta de o acompañar ao Vicente Calderón.

Aos seus vinte anos había que sumar o seu aspecto de home feito e dereito. Gastaba barba negra e tiña na ollada un aquel de ameaza que impuña, e que tamén me reportou certa protección diante dalgúns abusóns de COU. Durante días buscábo nos recreos para falarmos de música, follear revistas de rock e, sobre todo, deseñar o plan da nosa fuxida. Lembro con certa vertixe a ansiedade dos preparativos, e cómo a ilusión foi medrando dentro de min até que chegou o día, unha das xornadas culminantes da miña adolescencia.

Quedamos en nos ver fóra do colexio. El inventou que viñeran os seus pais e eu collín os meus escasos aforros e dúas mudas para ir, en teoría, cos meus.

Aquela mañá pesaba sobre os meus ombreiros unha tensa responsabilidade e camiñaba axexante, como un animal inqueda, con medo a ser descuberto, pero, en canto vin a Mister López na gasoliñeira, sen máis equipaxe que unhas gafas de sol e a súa moderna cazadora de coiro, acouguei. Acariñoame os cabelos cun aceno paternal e preguntoume se estaba seguro do que ía facer. Non lle contestei. Endurecín a ollada, puxen a artesanía violenta dunha pulseira de pinchos e a cazadora ategada de chapas, e, cunha voz que xa non era a miña, cantaruxei Mistread.

Fixemos a viaxe cun camioneiro que transportaba centos de marraus e nos martirizaba os ouvidos cunha cinta de Demis Roussos. Tiña a cabina decorada con pósters de mulleres espidas –creo lembrar entre elas a unha moza Illona Stanler, hoxe máis coñecida por Cicciolina–, e o peor xa non era o cheiro a porcino senón a súa manía de se tocar os xenitais mentres conducía. Non lembro cómo se chamaba, mais cando nos deixou nas aforas de Madrid sentín un alivio enorme.

Eu nunca estivera en ningunha cidade que superase o medio millón de habitantes e Madrid pasaba de lonxe. E non foron os altos edificios nin a colosal publicidade o que máis me chamou a atención. Foi o metro, ese animal subterráneo que perforaba as entrañas da terra e cuxa utilidade nos ía dar certa liberdade de movemento, porque chegáramos con demasiada antelación, horas antes do concerto. Entramos na primeira boca de metro e, tras coller os billetes e escrutar todos os itinerarios posibles, baixamos onda toda aquela xente que se arremuiñaba diante das vías. Debía de ser hora punta porque, cando chegou o metro, rebordante xa de viaxeiros, semellaba imposible que puidese absorber toda aquela nova onda humana. E fíxoo, abofé que o fixo, pero nós, que non tiñamos présa, agardamos ao final e pecháronsenos as portas diante do nariz. Mister López quedou a mirar para min cun aceno de incredulidade, e o primeiro que pensei foi que perderámos o maldito tren subterráneo e que teríamos que mercar un novo billete. Non sei se o meu compañeiro de viaxe xa o sabía; a verdade é que fixen ben o ridículo cando, despois de lle preguntar a un neno xitano se debíamos pasar de novo polo despacho, o moi tunante berrou como se o esfolasen e dixo que cun billete abondaba para pasar a vida toda no metro. O bochorno foi total. A beiravía xa se nutría de novos viaxeiros pero, desta volta, o metro non nos pillou desprevidos porque Mister López e mais eu, para que ninguén se nos adiantase, xa nos puxéramos no fío das vías moito antes de que arribase o ditoso tren do inferno.

No corazón de Madrid, Mister López volveu a me convidar a unhas caladas dos seus cigarros cónicos e toda a cidade ofrecéuseme como un novo aditivo ao concerto. Toda ela semellaba estar pendente de Ritchie Blackmore. Había unha voluptuosa axitación nas rúas e eu sospeitaba que todo o mundo eslumecía pola chegada da hora. Mentres camiñabamos con ese aire despreocupado dos seres anónimos, eu apenas reparaba nos edificios nin nos monumentos. A miña paixón era apalpar, nos acenos da xente e nos perfís da cidade, o acto de preparación para recibir aos meus ídolos. Pasaban anciáns ao meu carón con cancións de Deep Purple nos beizos, e os policías municipais interpretaban no seu subíto a voz aguda de Ian Gillian. Reloucaba o sangue no meu corpo ao ver a todo o mundo concentrado del. E na miña ilusión, a cidade foime esmagando en espiral até que perdín o si e se me varreu o mundo. Tempo despois, case de noite, acordei sobresaltado á beira do río Manzanares. Ao meu carón, Mister López falaba en inglés cuns melenudos que viñeran ao concerto dende moi lonxe e, non sei se foi a emoción de ver o estadio tan preto ou os efectos aínda da droga, o caso é que me entrou unha compulsiva socialización e dei en falar con todo o mundo, rifando de música e propagando aos catro ventos que eu era o guitarra solista dun famoso grupo de rock galego chamado

Sacho.

Cando entramos no campo, eu fixera tantos amigos que mesmo esquecín a Mister López. Foi emocionante sentirse arrastrado por este mar de guedellas que axiña espallou, polas gradas e polo céspede, as ondas negras do coiro. Eu estaba tan impresionado que non sabía a que atender, e distraíame observando con certo temor a dureza dalgúns rostros que, máis que tirados das revistas estranxeiras, semellaban vidos do inferno. Non lembro o nome dos teloneiros, pero non se borrou da miña mente cómo soñei nese intre que nós, os Sacho, preludiabamos a Ritchie Blackmore. Apertando os dedos até a dor e concentrando todo o corpo nese xesto, eu executaba punteos ficticios e riscaba os vaqueiros coa unlla do índice, que facía de puga. E talvez os efectos afastados da droga fomentaron a sensación de me ver subido no escenario, porque a alucinación foi tan grande que, cando todos aclamaban a presenza dos membros de Deep Purple, eu ouvía por tras desa voz múltiple o coro dos nomes que eu escollera para os meus días de gloria, nomes, por certo, atinados, que nacían da elasticidade do meu nome verdadeiro, que ofrecía unha sorte internacional de combinacións poderosas en calquera idioma, facilmente intercambiables segundo a procedencia do auditorio: Tony River, Antoine de la Riviere, Tonino de la Riva... O terrible é que para triunfar se precisa algo máis que unha patonímica acertada e, malia que me custou baixar da nube, volví a tempo ao Vicente Calderón, xusto cando apagaron as luces do escenario e os berros do público cederon nas súas demandas. Foi un momento expectante. Fervía o campo de impaciencia e corría o murmurio como dun pranto. As brasas dos cigarros eran como avelañas a prender os rostros entre os que atopei un Mister López que semellaba debuxar un estraño sorriso. E, por fin, tras unha explosión de fume e o martelar atronador dun bombo avivando o ruxido dunha manda, comezou o concerto. A potencia dos primeiros acordes de guitarra fíxome estremecer o corpo todo, e axiña me vin asubindo e berrando como un tolo. Alí estaban os meus ídolos, borrados polo fume e unha distancia que semellaba infinita, anulándose co calafío prateado da súa música. É moi difícil unha explicación para esa sensación física, sensorial, coa que algúns vivimos a música. Hai algo orgásmico nese aloumiño eléctrico dos vatios atravesándoo o corpo e os ouvidos. Sentir a música, mental e fisicamente, voar nunha especie de transporte levitante que nos fai perder a conciencia do mundo e nos afonda no íntimo dos sentimentos, é un dos praceres máis sublimes aos que poida chegar o ser humano, pero tampouco está ao alcance de calquera. Estou certo de que, cando na discoteca meneabamos as guedellas e termabamos dos altofalantes como posesos, non todos sentíamos a música do mesmo xeito. No culto a Deep Purple ou a Judas Priest había nalgún dos meus contemporáneos algo de pose. Lembro con certa graza unha tarde dominical na que, mentres esperabamos con ansiedade o remate da música disco para o comezo da nosa sesión heavy, o pincha, sospeito que a mala fe, puxo unha canción de Los Pecos que comezaba cun par de acordes distorsionados, e un energúmeno, que se tiña por duro, viuse arrastrado á pista polo engano da música. Foi divertido ver cómo recollía os seus acenos lunáticos e se liscaaba, avergoñado, co rabo entre as pernas.

Eu si vivía a música, aínda a vivo, e este foi o concerto máis emocionante ao que xamais teña asistido. E malia que os meus gustos teñan variado até o punto de que agora non cambiaría a guitarra de Pat Metheny pola do mítico Blackmore, hei recoñecer que a paixón coa que vivín aqueles intres tivo unha especial contendencia, sobre todo, polo que aconteceu despois do concerto, cando, exhausta por la descarga de adrenalina, a marea humana comezou a abandonar o estadio como un campés demorado, e foi deixando polo camiño restos de porretas e borrachos cecais fulminados pola forza dos vaitos.

Foi algo que nunca esqueceréi. Mister López non deixara de fumar en toda a noite e, malia iso, exhibía un adulto acougo que a min me ofrecía confianza. Chamoume ao seu carón e presentoume dous melenudos, que aparentaban a trintena e que segundo el nos ían acompañar até o hotel onde se hospedaban os nosos ídolos, moi preto do estadio. A radio facilitara o seu paradioiro e anunciara unha rápida rolda de prensa ás dúas da madrugada nunha das salas do hotel. O primeiro que pensei foi que ao meu compañeiro de viaxe os efectos da droga lle tocaran o cerebro, pero, cando lle preguntei cómo tiña pensado entrar, respondeume cunha frase en inglés que ergueu o sorriso dos dous roqueiros, que se nos pegaran como dúas lapas, non porque confiasen na aventura que lles propuña mister López senón por seguiren fumando de balde toda a noite.

Fóra do estadio, caneamos algunhas liortas e subimos por unha avenida até chegarmos a un hotel. Varios periodistas, acreditados por tarxetas e trebellos, franqueaban unha entrada custodiada por un porteiro con librea e mais un mastodonte negro, con cara de non e cuns brazos que semellaban reventar nun estoupido de veas. Cunha curiosa resolución, cadrámonos diante deles. O negro mirou-

nos preguntou quen eramos, volveu xurdir aquel abracadabra milagreiro de Mister López & friende, como se nos coñecese de toda a vida, Ritchie Blackmore ignorou os periodistas e mandounos acompañalos a unha sala na que estaban todos os membros da banda, esgotados polo concerto e bebendo esvacoados nuns sofás de coiro que semellaban unha prolongación das súas cazadoras. Nunca me sentín tan importante coma nese intre. A vida saíame polos ollos xunta aqueles seres míticos que me regalaban os seus acenos para a miña eternidade: as mans de Jon Lord acariciándome o cabelo coma se afundise os seus dedos no teclado, a voz –agora rouca– de Ian Gillian ofrecéndome unha cervexa ou a man robusta de Ian Paice que, nun saúdo apertado, mesmo chegou a me facer dano. A ollada non me alcanzaba para abranguer todos os detalles dese intre e, como eu sabía pouco inglés, apenas puiden entender as palabras de Mister López cando lles explicou a nosa intención de os convidar a tomar unhas copas, ou cando pronunciou a palabra sachó e todos os meus ídolos quedaron a mirar para min cunha especie de admiración inversa. Tamén entendín a frase de Roger Glover que, agachado detrás dun whisky, interrompeu a leria do meu amigo para lle preguntar se ese seu acento afectado o aprendera na universidade de Oxford.

Rexeitaron amablemente o convite porque partían para Suíza, onde daban outro concerto ao día seguinte, pero agasalláronnos con dous discos asinados por toda a banda e unha púa de Ritchie Blackmore, que gardo celosamente na caixa dos obxectos memorables.

Horas despois, mentres compartiamos a boca de metro con vagabundos e borrachos nos seus apartamentos de cartón, Mister López contábame o traballo que lle levara explicarlles aos membros de Deep Purple o significado labrego da palabra

nos con hostilidade dende a súa fixeza de estatua e forzou na súa voz inglesa un acento provocativo que me intimidou moito máis que a cicatriz que tiña no encrespado arrinque dos cabelos. Mister López non se apoucou e tirou do seu repertorio unhas afectadas frases en inglés nas que solicitaba falar con Mister Blackmore. O mastodonte executou un aceno como de dúbida e interesouse polos nosos nomes. E non sei se foi o acento inglés ou o pulso de orgullo frío que puxo na voz, pero, cando o meu acompañante pronunciou aquel Mister López & friends con aquela fidalga sonoridade, o negro tomouno en serio e desapareceu por un intre.

De alí a un nada, e para sorpresa de todos, o negro, cunha expresión dobregada pola incerteza, deixounos pasar a Mister López e a min. Conducíunos por un corredor mal iluminado, e desembocamos nunha sala ategada de periodistas armados con microfónos que me fixeron sentir o peso das súas olladas. Non daba creto ao que me estaba a suceder e supoño que todos viron o abraio na miña cara de neno, sobre todo, cando o meu ídolo, cunha toalla ao pescozo, xurdiu dun cuarto para desatar preguntas atrapalladas dos periodistas, que non deixaban de pulsar o seu nome de pila: Ritchie, Ritchie..., como se o coñecesen de vello. E nese intre de confusión, o meu querido compañeiro empuñou unha voz fría e violenta que remontou poderosamente todas as voces e acaparou a atención do guitarrista. Aínda hoxe non me explico esa achega absurda e impensable, e quero pensar que foi por mor da xentileza e do tratamento deferente co que o meu amigo acariciou as palabras Mister Blackmore, porque, cando o guitarrista londinense

sachó. Perdido nunha sorte evanescente, eu soñaba con que algún día eles recoñecerían o meu nome nas revistas internacionais de rock. Estaba convencido do meu triunfo como guitarrista e, dende os dezaseis até os vinte e dous anos, non perdín a esperanza. Compuxen metálicas cancións e entregueime no escenario emulando a Ritchie Blackmore. Foi Mar, a que hoxe é a miña compañeira e tamén a responsable de que rematase por me dedicar á escrita, quen frustrou a miña carreira musical, porque a primeira noite que lle toquei á guitarra unha canción que compuxera para a ocasión, a moi condenada quedou durmida. Houben de lle escachar a cabeza coa guitarra –esa arma ás veces tan cativadora–, mais ela xustificou a súa actitude alegando que adoitaba durmir coa boa música. E malia que me tivese gustado crela, non o fixen e deixei que o meu futuro roqueiro esmorecese con aquela canción solitaria.

Xa pasaron moitos anos da noite do concerto –resulta curioso imaxinalos actuando hoxe na China–, e na lembranza aínda se me enreda a emoción de ter tocado o corazón dun soño en compañía daquel ser misterioso e memorable chamado Mister López, que non tiña no colexio máis amigos ca min e ao que a heróina houbo de fulminar unha fría noite de inverno. Mais el era unha persoa intelixente, que sabía o que facía, e negouse a formar parte da xeración perdida –hoxe dirixe en Londres unha sonada entidade bancaria–. O que si sinto é ter perdido o contacto con el porque era a única persoa que podería ratificar a orixinalidade da puga e das sinaturas que Mister Blackmore & Friends deixaron impresas na portada do disco.